

Ο αγιασμός της ψυχής, α' μέρος

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ταλαίπωρη ψυχή, γνώρισε τήν υπόστασί σου, πόσο ευγενικά δημιουργήθηκες από τον Θεό! Κατάλαβέ το ότι είσαι αθάνατη, ότι δέν θα πεθάνης ποτέ, ότι έχεις τό προνόμιον τής αθανασίας. Δέν είσαι σάν το σώμα που κάποια μέρα θα πεθάνη, θα φθαρή και θα γίνη σκωλήκων τροφή, τής φθοράς και τής δυσωδίας. Βέβαια κι αυτό θα αναστηθή κατά τήν Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, αλλά άντό σώμα δέν έχη δεχθή τήν Χάρι του Θεού από τήν ζωή αυτή, η ανάστασίς του θάείναι κολαστική. Ψυχή, είσαι κάτι ουράνιο, κάτι πάρα πολύ ωραίο, ευγενικό• έχεις δημιουργηθή κατά ιδιαίτερον τρόπον από τόν Θεό. Θα αφήσης τον κόσμο και θα απέλθης προς Αυτόν, όπως και ο Χριστός λέγει: «Ελήλυθα εις τόν κόσμον και πάλιν αφήμιτόν κόσμον και πορεύομαι πρός τόν Πατέρα» (Ιω. Ιστ : 28). Η πατρίδα σου δεν είναι εδώ κάτω• η πατρίδα σου, ψυχή, είναι στον ουρανό, γιατί είσαι άφθαρτη• και εκείνα, που υπάρχουν εκεί, δεν αλλοιώνονται, δεν χάνουν την πολυτέλειά τους, την ομορφιά τους, το κάλλος, την ευωδία, την θεία χάρι.

Σ αυτήν την πατρίδα κατοικούν Άγγελοι και Άγιοι και ο,τι ουράνιο και

πολυτελέστερο έχει ο Θεός. Τα έχει όλα καλοτοποθετήσει εκεί, όπως και εδώ όλα έχουν τα κάλλη τους• ο ήλιος, το φεγγάρι, τα άστρα, οι εποχές, τα ζώα της θαλάσσης και της γης, τα πτηνά, ο άνθρωπος και τόσα άλλα, όλα έχουν την ομορφιά τους και την σοφή τοποθέτησι από τον Θεό. Όλα μαζί συνθέτουν μία αρμονία και έχουν τέτοια τάξι, που δίνει πολλή ευχαρίστησι και χαρά στον άνθρωπο που τα απολαμβάνει. Ιδιαίτερα την άνοιξι, όταν βγη κανείς προς τα έξω και δη το πράσινο, τα λουλούδια, τα ωραία του Θεού, μπορεί να φαντασθή πόσο ωραία θα είναι τα άφθαρτα, τα αιώνια, τα ατελεύτητα, τα αναλλοίωτα της Βασιλείας των Ουρανών.

Αυτής της άνω πατρίδος, της άνω Βασιλείας θα γίνη πολίτης, θα γίνη κληρονόμος ο άνθρωπος - ψυχή τε και σώματι - με την ευγένεια που είναι προικισμένος, όταν εδώ κάτω θα έχη τακτοποιηθή με τον Θεόν. Τότε θα έχη όλο το δικαίωμα να κερδίση την αιώνια ζωή.

«Επιλαβού τής αιωνίου ζωής», είπε ο Απόστολος Παύλος (Α Τιμ. Στ : 12) προς τον Τιμόθεον, δηλαδή κράτα καλά την αιώνια ζωή, για να μη την χάσης.

Πως όμως κρατάει κανείς την αιώνια ζωή; Όταν συνεχώς την μελετά, την δουλεύει στο μυαλό του και στην καρδιά του γεννάται η επιθυμία της. Η επιθυμία της γίνεται βοήθεια, για να προσέχη την ζωή του εδώ κάτω, ώστε να κερδίση τα άνω. Όταν κανείς προσέχη την υγεία του, παίρνει όλα τα μέτρα να μη την χάση. Κι όταν θέλη να κερδίση κάτι, καταβάλλει κάθε καλή προσπάθεια και αγώνα από την επιθυμία της κατακτήσεώς του. Έτσι λοιπόν κι εμείς, όταν σκεπτόμαστε την άλλη ζωή και την πιστεύουμε απόλυτα, οπωσδήποτε έχουμε διάθεσι για αγώνα της κατακτήσεώς της.

Ένα τροπάριο λέγει: «Πρόσεξε να μη σε τραβήξουν τα γήινα και φθαρτά, καίπροσηλωθής σ αυτά και χάσης τα αιώνια». Το μικρότερο (το σώμα) να μη κερδίση το ευγενέστερο, το μεγαλύτερο (την ψυχή), αλλά η ψυχή να κερδίση και το σώμα. Πως το κερδίζει η ψυχή το σώμα; Όταν αγωνίζεται κανείς να καθάριση τον έσω άνθρωπο, κερδίζει και το σώμα, γιατί κι αυτό με τον αγώνα της ψυχής αγνίζεται, γίνεται καθαρότερο.

Αν η καρδιά του ανθρώπου είναι καθαρή, και τα λόγια του θα είναι σεμνά και οι διάφορες κινήσεις και όλα τα αισθητήρια του σώματος θα λειτουργούν κατά την καθαρότητα και αγνότητα της καρδιάς. Εάν αυτή δεν είναι εντάξει, όλα τα αισθητήρια θα παράγουν υλικό αμαρτωλό, πράγμα το οποίον θα μας εμποδίση στην σωτηρία. Γι αυτό λέγει ο Χριστός: «Κοίταξε, άνθρωπε, να καθάρισης τόέσωθεν του ποτηρίου σου, διότι όταν το καθάρισης, και το έξωθεν θα είναιικαθαρό• άν το μέσα το αφήσης ακάθαυτο και το εξωτερικό θα είναιιβρώμικο». Έτσι και το σώμα μαζί με την ψυχή, όταν καθαρθή, θα τύχη της αφθάρτου αναστάσεως εν τη Δευτέρα Παρουσία.

Όταν η φωνή του Υιού και Λόγου του Θεού θα δώση το σύνθημα για την ανάστασι

των νεκρών και θα σαλπίσουν οι σάλπιγγες των αγγέλων, θα αναστηθούν οι νεκροί από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος και η γη και η θάλασσα θα αποδώσουν τους νεκρούς και οι ψυχές θα βρουν πάλι τα σώματά τους, όχι φθαρτά και υλικά, αλλά αφθαρτισμένα πλέον, όπως ακριβώς το σώμα του Χριστού μετά την Ανάστασι.

Η Ανάστασις του Χριστού είναι προμήνυμα και προάγγελος του ότι και οι άνθρωποι θα αναστηθούν κατά την Δευτέρα Παρουσία, όχι όμως, όπως σπείρονται εδώ κάτω στον τάφο, αλλά «εν αφθαρσία και πνευματικότητι». Και οι νεφέλες θα αρπάξουν όσους είναι για σωτηρία και θα τους σηκώσουν προς συνάντησιν του κατερχομένου Κριτού ζώντων και νεκρών. «Ἐπειτα ἡμεῖς οἰζώντες ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καί οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α Θεσ. Δ : 17).

Στην προσευχή μας να ζητούμε από τον Θεό να μας δώση την σωστή φώτισι, να γνωρίσουμε τον εαυτό μας, να γνωρίσουμε «τὴν θείαν ευγένειαν», όπως γράφει και ο ψαλμωδός και να σκεπτόμεθα: «Ὡστε εἶμαι οὐράνιο πρᾶγμα; Ἔχω τόσησχέσι με τὸν Θεό;»

Και βέβαια• διότι «κατ εἰκόνα και καθ ὁμοίωσιν» του Θεού επλάσθημεν. «Κατ εἰκόνα» δια το νοερόν και «καθ ὁμοίωσιν», δια το «εξομοιωθῆναι τῷ Θεῷ»κατά το δυνατόν δια της αρετῆς. Ο Θεός ἔχει τις αρετές από φύσεως, ενώ εμεῖς τις αποκτούμε, όταν αγωνιζώμεθα με την βοήθεια και την χάρι του Θεού. Εμεῖς τις ἔχουμε κατά ευλογίαν Θεού, διότι εμεῖς εἴμεθα δημιουργημένοι «εν χρόνῳ», ενώ ο Θεός είναι ἀχρονος. Να προσπαθήσουμε, λοιπόν, να αξιοποιήσουμε αυτήν την«θείαν ευγένειαν», την θεία καταγωγή μας και αυτήν την ψυχή μας την τόσο από Θεού χαριτωμένη και ευλογημένη να την φορτώσουμε, όσο μπορούμε με αρετές. Να την θρέψουμε, να την ποτίσουμε, να την ενδύσουμε, να την καλλωπίσουμε, ὥστε στα μάτια του Θεού η ψυχή μας να είναι ὁμορφη.

Η προσευχή, η υμνολογία, ο εκκλησιασμός, οι μετάνοιες, κυρίως η ιερά εξομολόγησις και η Θεία Κοινωνία, η βοήθεια προς τους άλλους με κάθε τρόπο και ιδιαίτερα με έργα αγάπης, που θα ξεκινούν από την καρδιά και όχι από υπερηφάνεια και εγωϊσμό, είναι αγαθές πράξεις που βοηθούν στον καλλωπισμό της ψυχῆς.

Σε όλα όμως να ἔχουμε το ταπεινό φρόνημα ὅτι ο,τι κάναμε, το κάναμε, διότι μας το ἔδωσε ο Θεός. «Τι δε ἔχεις ο ουκ ἔλαβες; εἰ δε και ἔλαβες, τι καυχᾶσαι ὡς μήλαβώνς;» (Α Κορ. δ : 7). Ο,τι ἔχουμε, το ἔχουμε από τον Θεό.

Σου εἶπε ο λογισμός ὅτι με το χέρι σου βοήθησες; Ε, ωραία, το χέρι δεν σου το ἔδωσε ο Θεός;

Με το στόμα εἶπες καλό λόγο; Ἐσωσες κάποιον ἄνθρωπο με την καλή συμβουλή; Μη καυχᾶσαι. Και τον λόγο και το στόμα σου τα ἔδωσε ο Θεός.

Με τα πόδια ἔτρεξες και εξυπηρέτησες; Και τούτο του Θεού εἶναι.

Με την καρδιά σου, με την εσωτερική σου φωνή και τον ενδιάθετο λόγο

υμνολόγησες τον Θεό, η σκέφθηκες αγαθό για τον Θεό και για τον πλησίον; Η καρδιά και ο λόγος του Θεού είναι.

Μήπως εσύ που γεννήθηκες το ήθελες; Ο Θεός σε έφερε στο «είναι». Αφού όλα είναι δώρα του Θεού και τον Θεό πρέπει να δουλεύουν, τότε εσύ τι προσφέρεις στον Θεό;

Γι αυτό είπε και στους μαθητάς του ο Χριστός ότι• «και αν όλα τα διατεταγμένα του νόμου κάνετε, να γνωρίζετε ότι είσθε απλοί και τιποτένιοι (αχρείοι) δούλοιμου (Λουκ. Ιζ : 10). Σάς έδωσα και δίνετε. Αν δέν σάς έδινα, δέν θα είχατε νάδώσετε. Το αγαθό δέν το κρύψατε, αλλά το μεταδώσατε, τόπολλαπλασιάσατε». Εκείνο επομένως που αμείβεται είναι η καλή προαίρεσι, όπως και με τα τάλαντα.

Στον ένα έδωσε ένα, στον άλλον δύο, στον άλλον πέντε. Απαιτούσε και από τους τρεις τον διπλασιασμό• ο ένας να τα κάνη δέκα, ο δεύτερος τέσσερα και ο τρίτος δύο. Οι δύο βέβαια τα διπλασίασαν, ενώ ο ένας το έκρυψε και είπε: «Ο κύριός μου είναι σκληρός και καλύτερα να το κρύψω και όταν θα έλθη, να του το δώσω». Εκείνος κατακρίθηκε σαν τεμπέλης και οκνηρός, διότι το έθαψε, ενώ οι άλλοι δύο δούλεψαν τα τάλαντα και βρήκαν την ευλογία του Θεού.

Έτσι κι εμείς• ο,τι τάλαντο μας έδωσε ο Θεός να το πολλαπλασιάσουμε.

Μας έδωσε τον λόγο; Να πούμε δυό λόγια παρηγορητικά.

Μας έδωσε μια δύναμι σωματική; Να εξυπηρετήσουμε έναν άνθρωπο, που είναι αδύναμος.

Σε άλλον έδωσε κάποιο άλλο χάρισμα• να επισκέπτεται τους ασθενείς, να εξυπηρετή, και έτσι να δουλέψη.

Σε άλλον έδωσε την κλήσι να δουλέψη μέσα στο γάμο• να βοηθήση τον άνδρα η την γυναίκα και τα παιδιά.

Σε άλλον έδωσε την κλήσι να γίνη μοναχός και να Τον δουλέψη με την άσκησι.

Σε άλλον έδωσε κάποια οικονομική άνεσι, για να βοηθήση και άλλους οικονομικά. Να μεταχειρισθή τον πλούτο μόνο για τα αναγκαία και να μη κολλήση η καρδιά του σ αυτόν. Να οικονομηθή αυτός και να οικονομήση και τον άλλον, που είναι αδύνατος, από την ευλογία που έδωσε ο Θεός.

Στον καθένα έδωσε κάποιο χάρισμα, κάποια κλήσι και καλείται ο άνθρωπος να υπηρετήση το « -θείον», για να φανή ευγνώμων δια της πράξεως. Δι αυτής της ευγνωμοσύνης προς τον Θεό σώζεται από την αγαθότητα του Θεού. Ο Θεός την δέχεται σαν δούλεψι προς Αυτόν κι έρχεται και ανταποκρίνεται με τις δωρεές, που χαρίζει και την κατ έξοχήν δωρεά της Βασιλείας Του και της Άνω Πατρίδος.

Εκείνο που έχει σημασία είναι να φωτισθούμε, να μη μας πλανέψη ο κόσμος, να μη μας τραβήξουν τα γήινα πράγματα και προσκολληθούμε σ αυτά, να μη μας βαρύνουν τα πράγματα του παρόντος αιώνος και της παρούσης ζωής, αλλά να αγκιστρωθούμε στα επάνω, στην Βασιλεία του Θεού.

Ο άνθρωπος εδώ κάτω στην γη, είτε από ασθένεια είτε από το γήρας, από το πολυχρόνιον της ζωής αλλοιώνεται. Γεννιέται μικρό βρέφος, μετά γίνεται παιδί, έφηβος, μεγαλώνει και τελικά καταλήγει στον Θεό. Αυτές οι αλλαγές της ηλικίας αλλοιώνουν γενικά τον άνθρωπο και καταλήγει να ωριμάση πέρα για πέρα και να πέση σαν το σύκο.

Όπως αλλοιώνεται όμως σωματικά, έτσι αλλοιώνεται και ψυχικά. Αν μεν πλησιάζη τον Θεό, δέχεται τα από Θεού. Ψηλαφούμε ένα σώμα και λέμε ότι είναι ζεστό, είναι κρύο• ένα ρούχο ότι είναι μαλακό η ένα έπιπλο ότι είναι σκληρό. Μόλις το ακουμπήσουμε, νοιώθουμε τις ιδιότητες αυτού του πράγματος. Έτσι και ψυχικά, όταν εγγίζουμε τον Θεό σωστά, νοιώθουμε, γευόμαστε τις ενέργειες του Θεού. Όταν προσευχώμαστε, νοιώθουμε φερ είπειν την αγάπη του Θεού, την χαρά του Θεού, την ειρήνη του Θεού, την σοφία του Θεού, το εύσπλαχνον του Θεού• έτσι γινόμαστε κι εμείς εύσπλαχνοι, φωτισμένοι, γινόμαστε κι εμείς εν αγάπη και αγιαζόμεθα. Όπως ο Θεός είναι αγνός, αγνός γίνεται και ο άνθρωπος, γιατί παίρνει την δύναμι αυτή από τον Θεό και αγνίζει τον εαυτό του. Έτσι καλλωπίζεται σιγά - σιγά η ψυχή του μπροστά στα μάτια του Θεού.

Όταν όμως ψυχικά ο άνθρωπος πέση στην αμαρτία και κυλισθή στον βούρκο της αμαρτίας, η ψυχή του γίνεται δύσμορφη, λερώνεται, αποδίδει δυσοσμία άσχημη και οι άγγελοι φεύγουν από κοντά του, γιατί δεν μπορούν να ανεχθούν την δυσωδία της.

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Συνεχίζεται...

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr